

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 14. De prodigioso modo, quo pars superior Animæ ipsius diu mansit
in cœlo, perfruens Deo, sine imminutione doloris, quem patiebatur in
terra, deque rebus admirandis, quæ ei acciderunt, dum ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPVT XIV.

De prodigioso modo, quo pars superior animæ ipsius diu mansit in Cœlo, perfruens DEO, sinè imminutione doloris, quem patiebatur in terra, de quæ rebus admirandis, quæ ei acciderunt, dum videret dicta myſteria.

IN præcedenti Revelatione, & in quibusdam alijs facta fuit mentio cujusdam specialis gratiæ, quam Dominus præstitit sue samule, ut spiritus ipsius, & pars superior anima aliquot diebus moraretur continuè in cœlo, fruendo per contemplationem ac unionem Majestate DEI Trini ac Unius, ipsiusque Magnalibus, & bonis cœlestis gloriæ, remanente interim inferiori parte anima cum suo corpore, quod patiebatur terribiles cruciatus, quin unum impediretur ab altero; atque ita, ut superior conversatio cum DEO, non tolleret conversationem cum hominibus, vel libertatem peragendi hic sua bona opem, ad eum modum, quo in hac vita mortali anima Christi Domini simul videbat DEUM, & patiebatur magna tormenta in Passione. Insuper, præter illam continuam commorationem in cœlo, habebat alias visiones & raptus, in quibus tota penitus elevabatur, ad perfruendum illis supernis bonis. Ex his gratiis modo recensebimus quasdam magis prodigiosas.

§. I.

IN Decembri anni 1622. animadverti inquit, ex quibusdam indicijs, quod mihi Dominus esset præstiturus aliquam specialem gratiam, ac tum post unam horam audiui auribus animæ quandam cœlestem musicam Angelorum, & multarum animarum, egredientium ex cœlo, quas omnes comitabantur Angeli dispersiti in Choros. Erat suavissima, dulcissima, ac admirabilissima illorum musica, videbanturque cœli penitus conflagrare antore DEI, & laudibus, quas ad ejus gloriam decantabant. Vidi deinde Majestatem

DEI Nostri Domini Trini & Unius, & sanctissimam Humanitatem JESU Christi nostri Servatoris, qui veniebat in specie Regis ac DEI, & refulgens insignibus Regijs ac Divinis cum magna Majestate, comitante ipsum infinito numero Angelorum, subsistentium interdum ac decantantium eximias ejus laudes, in amplis & pretiosis tentorijs. Descendebat lentè per quosdam veluti gradus planissimos, cum magna gravitate. Dixi meis Dominis Angelis: Domini, dicant mihi, quid hoc erit illi mihi responderunt: Magnus Rex, ac DEUS noster Majestatis, venit ad invensendam suam Sponsam. Audito nomine Sponsæ fui turbata, & afflicta, dixi: Mei Domini, propter reverentiam DEI, non dicant hoc, neque me ita compellent; ego sum mancipium Domini, & serva, ac nunquam fui ausa me taliter nominare. At illi dixerunt: Bene est. Descendebat Dominus, ferebatque aliquid in suis brachijs, quasi animam; vidi enim illam eminens: & cum pervenisset ad medium viæ, subsistit Divina Majestas, jussitque intermitti musicam, & fieri silentium, atque attendi; ac deinde dixit Angelis Custodibus animarum unà venientibus: Angeli mei attendite quàm diligentissimè, quomodo custodiatis homines; impendite isti custodiæ omnem sollicitudinem & operam, siquidem illos tantoperè æstimo, ut eos, qui me ex animo amant, mihiq; serviunt, feram in meis brachijs & manibus, quemadmodum ferri videtis hanc animam; ideoque magni ipsos facite, ista enim est mea voluntas. Hoc dicto, Divina Majestas est prosequuta suum descensum cum ingenti gloria, atque dum magis accederet, agnovi illam animam, quam ferebat in manibus & brachijs, esse meam, quæ ibi reman-

remanerat in cœlo aliquot diebus, sicut aliàs confueverat. Erat tanta gloria, cum qua veniebat Dominus, ut si, dum ad me veniebat, illam non obtexisset aliquantum, non fuisset possibile ipsam videre absque periculo vitæ. Postquam pervenisset ad meum cubiculum, intravit cum comitatu plurimorum Angelorum, & dixit mihi: Creatura mea, quid agis? quomodo vales? Ego respondi: Domine mi, hic jaceo in isto lecto, ubi à tua Majestate detineor, patièdo tui amore cum magno gustu, & quàm libentissimè. Dominus mihi respondit: Surge Creatura mea, & confortare; aspice, quia in meis brachijs & manibus fero tuam animam, filiam tuam, & filiam meam. Tuam, quia illam creavi in te, in hac natura: meam, quia te creavi, & sum tuus Conditor: atque sicut Mater gestat in suis brachijs infantem, qui prodijt ex ipsius visceribus, ac in suo sinu mulcet, & fovet, ac protegit, neque illius potest oblivisci, ita ego te gero in meis brachijs, & nihil in mundo te poterit à me separare, nec tu me derelinques, neque ego derelinquam te. Ad hoc respondi, dicens: Domine mi, credo verum esse, quod dicis: quantum est ex tua parte: sed quantum est in me, video me tam miserabilem esse peccatricem, ut ordinariè committam mille defectus, qui me molestant & affligunt, quamvis non ut oportet. Dominus autem reposuit: Nè te reddant sollicitam hi defectus, de quibus loqueris, quia in meis oculis non sunt tales. Id ego permitto ad tuum majus bonum, & gloriam meam, atque ut elicias hos actus doloris, & contritionis, eruasque hinc multa bona. Nè te affligas, quia tua anima est in meis manibus, & nihil te separabit à me. Nihilominus, mi Domine, ajebam ego, me hïc in me ipsa video, obnoxiam meis passionibus, & subjectam miserijs ac lapsibus. Tum Dominus: Tua anima, quoad partem superiorem, quæ est memoria, intellectus, & voluntas, manet apud me, & ego illam possideo: mecum manes, solumque tibi reliqui naturam cum suis potentijs inferioribus, & requisitis ad vitam humanam, quemadmodum vides, ac intelligis. Fui

summè animata his Domini verbis, & Divina Majestas mihi dedit suam benedictionem, dixitque: Vale; & abiit ad Cœlos cum magna Majestate, ac pompâ, & solenni musicâ, ferens secum meam animam in suis brachijs. Ascendit paulatim, donec illum non viderem amplius.

§. II.

SUMMUS hujusmodi favor fuit anno sequenti (in Aprili 1623.) pridie Dominicæ Palmarum, quando mihi dixit Dominus ista verba Evangelij: Soror, ecce ascendimus Jerosolyman, & consummabuntur omnia, quæ scripta sunt per Prophetas, de Filio hominis. Affecerunt me hæc verba magna tneritudine ex una parte, ex altera verò mihi incusserunt aliquem metum, quia intelligebam mihi præparari hæc septimanâ sanctâ novos dolores, & molestias. Transfudi meam voluntatem in Divinam, rogando illum, ut fieret in me ipsius sanctissima voluntas. Deinde, Dominicâ palmarum, dum agerem cum Divina Majestate, quâsi unita cum ipsius sanctissimis vulneribus, videbatur mihi sine dubio prodire ex illis quædam Divina virtus, instar vaporis, penetrantis meam animam, per quem ipsi communicabatur virtus Sanguinis & Passionis JESU Christi Domini Nostri. Interea illi dixi: Mi Domine, quid est mihi faciendum hæc septimanâ? Dominus mihi respondit: Dicam tibi, veni mecum ad cœlestem Jerosolyman, & manebis ibi mecum totâ septimanâ. Fui statim ducta ad illam cœlestem Patriam, quam ego jam bene novi, & postquam eò pervenissem, vidi beatitudinem, quâ fruuntur illius incolæ, ac magnum numerum sanctorum Angelorum: Confedi cum illis, quâsi ad pedes, & subito mihi apparuit quidam Divinus Sol, qui erat secunda Persona Sanctissimæ Trinitatis, ac perstrinxit me suis Divinis radijs adeo, ut incenderer. Surrexi ex eo loco, & confedi ulterius; Sol autem ille me est insecurus, atque me subsistente subsistebat & ille, iterum me feriens suis Divinis radijs. Surrexi ac processi aliquantò ulterius, & conse-

confedi tertio, in alio loco; eodémque modo Divinus Sol me est insequutus, & suis Divinis radijs potenter arripuit meam animam, ac reposuit in se ipso, mansiq; intra illum, & inde atq; illac transivi ad contéplanda magnalia DEI, quæ non possunt exprimi verbis, aut explicari. Quamvis auté ibi manserit mea anima, ego me híc sentio esse in meo angulo, ita ut modo converfer & loquar cum creaturis, paritéq; pars superior meæ animæ maneat in suo DEO, in cœlo: & clarissimè adverto ac intelligo istam veritatem, me, dum ibi deliciar, híc pati; nec vehementia meorum magnorú dolorum mihi obstat, quò minús delecter; neque gloria impedit, quò minús patiar. Divina Majestas mihi explicuit tres illas stationes & progressiones significavisse, quòd, quando mea anima videtur absens esse à Domino, tum Dominus me insequatur, quosumque me conferam, neque à me recedat. Fuerunt porrò tres vices ad significandum, quòd omnes tres Personæ Sanctissimæ Trinitatis me protegant, mihi que gratificentur.

§. III.

Postquam sic fuissém constituta integrâ septimanâ sanctâ, sequenti Festo Paschatis manè (in Aprili anni 1623.) post toleratos, multis horis, maximos dolores, ut natura videretur deficere, & confici: vidi Dominum resuscitatum, & gloriosissimum, qui ferebat applicatum suo sacro pectori meum spiritum in specie parvæ animæ, quemadmodum híc pingi consuevit. Fui afflicta, intelligens, quòd me Dominus vellet híc relinquere, & dixi: Mi Domine, ergone me vis híc relinquere? Dominus autem mihi quàm amantissimè respondit: Soror, noli affligi, quia te non delectam, volo tibi solummodo restituere tuam animam, quam mihi concedidisti, & manere tecum, sicut quando parentes filiam, cui bene volunt, dant suis consanguineis, ut ipsis gratificentur ad aliquot dies, verùm ita, ut non deponant ipsius curam; ita ego tecum agam; non verò te derelinquam, neque tui curam de-

ponam. Ego nihilominus id sentiebam, sed conformabam me Divinæ voluntati. Dum Divina Majestas videret meam afflictionem, dixit: Fiat ergo quod vis, nolo te affligere, retinebo te, quoad fuerit mea voluntas, & sic remansi in pectore Domini.

Sequenti Vigiliâ Ascensionis (in Mayo anni 1623.) mihi dixerunt mei Domini: Veni, Anima, nobiscum, quia te debemus ducere ex mandato Domini ad locum, in quo est peractum hoc mysterium Ascensionis Divinæ ejus Majestatis. Ego respondi: Non possum, Domini mei, quia patior graves dolores, & cruciatus. At illi reposuerunt: Noli hac de re loqui, & veni nobiscum; sic enim jubet Dominus. Duxerunt me ad quendam campum planum, ubi erat lapis instar gradus, & subito se effuderunt ex cœlo plurimi Angeli, iique, perelegantés, & jucundi, quos sequebatur JESUS Christus Dominus noster, cum magna Majestate, qui ubi constitisset supra illum lapidem, dixit mihi: Bene veneris, Anima, es afflicta, veni mecum, & recreaberis. Apprehenderunt me sancti Angeli, collocaveruntque ad latus Domini, & ejus Majestas me suscepit, atque porrexit mihi quasi manu, sustulit secum ad cœlestem patriam, usque ad locum, in quo superior pars meæ animæ pluribus diebus fruebatur illis Divinis ac cœlestibus delicijs, & acsi esset aliquid à me distinctum, incepit loqui pars superior meæ animæ cum sua parte inferiore, dicendo: Bene veneris, locia mea, veni, fruëris bonis æternis, quibus ego fruor, siquidem mejuvisti, ut promererer, quod possideo. Mansi illic modico tempore, & Dominus me texit quodam quasi velo nubis, atque ita rectam duxit ad conspectum Majestatis DEI Trini & Unius, quosum diu frui, usque dum me Dominus tradidit meo Dominis, qui me deduxerunt ad meum angulum.

Itis diebus, adverto quàm clarissimè & certissimè animam meam habere ingens gaudium, solatium & lætitiã, dum ibi in cœlesti patria fruitur illis fortunatis bonis, & simul híc pati maximos dolores & afflictiones, propter quas quodammodo mihi

mihī ipſi eripior, & queror; quæ omnia fiunt uno, eodēque tempore.

§. IV.

Post hoc in Vigilia ſequentis Pentecoſtes (in Junio anni 1623.) mihi dixit Dominus: Soror, es afflicta, attolle oculos, & aspice hos cœlos materiales, ipſorūque ſtellas. Licet verò eſſem in meo cubiculo clauſa, atque iacerem in lecto, vidi cœlum ſtellatum, ſicut quando in hyme valde coruſcant ſtellæ, quod me affecit ſolatio, & recreavit, quia illud à multis annis non videram. Deinde dixit Dominus: Aspice adhuc. Et vidi Spiritus beatos, qui habitant & morantur in cœlis, multo pulchriores ac ſplendidioreſ ipſis cœlis. Tum Dominus ſubjecit: Quilibet horum Sanctorum magis lucet, fulget ac ſplendet, quàm multi Soles. Oblectavit me vehementer hoc ſpectatum, ſed longè magis viſio ipſius Domini, ex quo procedebant, veluti ex fonte, omnes illi ſplendores, & cujuſ clarâ viſione ij Sancti erant felices ac beati. His omnibus ſatis diu ſum fruita.

Deinde ad me venerunt mei Domini Angeli, ac dixerunt: Anima, veni nobiſcum, es enim afflicta, & nos tibi volumus præbere ſolatum, quod reperitur in hoc mundo: ducemus te ad quoddam mare, ubi exhilaraberis. Ego reſpondi: Non, Domini, quia ſubmergar. Nequaquam ſubmergeris, reſponderunt, præterquàm in mari Divini Domini. Non, mei Domini, repoſui, non deſidero ullum ſolatum, quod reperitur in hoc mundo. Denique illi me apprehenderunt, ac duxerunt, imponentes me cuidam curru, què trahebant candidiſſima animalia ad vaſiſſimum flumen, in quo natantes, inceperunt decantare Divinas laudes. Dicebam rurſum: Non, mei Domini, relinquunt iſta, nolo enim ullum ſolatum, reducant me ad meum angulum. Durante iſtâ diſceptatione, audivi in cœlo ingentem ſtrepitum, ſicut ſoleo, & vidi deſcendentes plurimos Angelos, totamque Beatiffimam Trinitatem, peculiariter verò agnovi ſa-

cratiſſimam Perſonam Spiritùs ſancti, qui ad me veniens univit me ſecum, duxitque ità unitam ad cœleſtem patriam, & curruſ diſparuit. Poſtquam illuc perveniſſem, fui conſtituta in quodam loco eminenti, & cœpta eſt magna quædam ſolennitas, quæ celebrabatur in cœlo in honorem totius Sanctiſſimæ Trinitatis, ac præſertim Spiritùs ſancti, eò quòd eſſet ipſi dicatus dies. Reſonuit ingens ſtrepitus campanarum, & multi Angeli diſpergebant per pavementū illius cœli igneas linguas ſplendidiſſimas; alij parvas fulgidiſſimas cruces, alij jactabant ſtellas & ſoles ad eum modum, quo hîc ejiciuntur ignes artefacti in ſolennitatibus Sanctorum. Poſt hoc inſtituta fuit ſuaſiſſima & diviniſſima muſica Angelorū, concinentium hymnos in laudem totius Sanctiſſimæ Trinitatis, & ſpeciatiſ Spiritùs ſancti. Tota illa cœleſtis aula videbatur ardere igne ac Divinis ſplendoribus charitatis & amoris. Omnia denique collucebant, & ex illo Divino Domino DEO, Trino & Uno, prodijt quidâ Sol, qui erat figura Spiritùs ſancti, emittebâtque ex ſe multos radios, quos ad me dirigebat, feriendo me ipſis, & per illos, quaſi intimè ſum ingreſſa in illum Divinum Solem, ibique fui veluti oppreſſa à Majeſtate DEI, & ſubmerſa in ea magnificentia, ut non ſciverim de me, fruereſ tamen illo ſummo Bono, pro meo captu. Hæc reſ ſatis diu duravit. Deinde dixit Dominus Angelis: Accipite Angeli mei, iſtam creaturam, & reducite illam ad ipſius angulū. Verùm pars ſuperior meæ animæ manſit ibi, & huc dedueta fuit pars animæ neceſſaria ad vivendum & operandum, ac patiendum.

§. V.

Poſtea in Feſto Sanctiſſimæ Trinitatis (in Junio anni 1623.) mei ſancti Angeli, juſſu Domini, me duxerunt ad cœleſtem Jeruſolymam, ad conſpectum Majeſtatis DEI Trini & Unius, ibique me Dominus ſecum univit, ſicut aliàs ſolet. Inde, poſtquam me dimiſiſſet Dominus, fui ducta magis intrò ad cœleſtem Aulam, fu-

R r

itque

itque mihi ostensum quoddam amphitheatrum, habens altissimos gradus, desinentes in quandam coronam, & hos gradus circumdabat universa multitudo Angelorum ac beatorum Spirituum, qui aspectu & contemplatione eorundem graduum & amphitheatri, quod erat ipsemet DEUS, reddebantur felices ac beati. Omnes fruebantur illo summo Bono secundum suam merita. Aliqui intuebantur primum gradum; alij duos gradus; alij quatuor, juxta suam capacitatem: atque ibi etiam erat pars superior meæ animæ, quæ suo quoque modo fruebatur eâ beatitudine. Dixitque Dominus: Anima, attolle oculos, & aspice. Hoc tempore, existimo nos fuisse simul meam animam, & meam naturam, seu partem superiorem & inferiorem meæ animæ, vidique talia DEI magnalia, ut fuerim mirata, & consternata. Iterum Dominus dixit: Expecta Anima, contemplantur plura. Et vidi imminentem illi coronæ Solem splendidissimum, qui communicabat suum lumen & splendorem, ac virtutem omnibus illis gradibus & coronæ, quæ nihil erat aliud quàm DEUS, sed per hunc Solem magis manifestabatur magnitudo ipsius DEI. Obstupui vehementius, quia vidi majores perfectiones, & res sublimiores DEI: verum semper mihi dicebatur: Amplius est, quàm hoc, DEUS; amplius est. Rursum mihi Dominus dixit: Plura vide Anima; & contempexi supra Divinum Solem, quendam ignem fortem, comburentem, infinitum, qui accendebat rotam illam aulam, atque hinc agnovi majora DEI magnalia. Adhuc aspice, Anima, ajebat Dominus, & vidi quandam abyssum perfectionum, ipsumque Divinum Esse manifestius; ac tunc fui penitus absorpta, & mihi met erepta, non valens sufferre tantam DEI immensitatem, solum scivi dicere: Amplius est, quàm hoc; amplius est, quàm hoc. Ibi me detinui longo tempore, & fui reducta ad priorem locum, ubi erant gradus, per quos descendi, eo ordine, quo ascenderam. Pars superior meæ animæ quasi gratias egit parti inferiori, eò quòd sibi præbuisset auxilium ad promerenda ea bona, & ipsa ibi reman-

nente, fui ducta à meis Dominis ad meum angulum.

§. VI.

IN sequenti Augusto (anno 1623.) dum quodam die agerem cum DEO, obtrulit se meæ imaginationi quidam calix: cum autem ego patiar tantos dolores & cruciatus in hoc lecto, atque calix significet aliquid passionis, representaverit quidpiam tale, quod ego non curabam. Paucis abhinc horis, dum similiter agerem cum DEO, contempexi in meo cubiculo eundem calicem, cujus pedem tenebant duo Angeli cum magna reverentia, & alij multi Angeli ipsum circumdabant. Dixi intrâ me: Bona est mea imaginatio, quia appeto calices. Et abstraxi me, quantum potui, ab hac visione, usquedum Dominus me adegit ad attendendum. Atque reverè natura timuit, quia mihi videbatur imminere aliqua afflictio, & crux: verum Sanctus Angelus meus Custos me animavit, dixitque: Noli timere, Soror, quia iste calix non erit, quod cogitas; sed adferet tibi solatium. Subitò mei Domini me elevaverunt in spiritu, & induerunt illis pretiosis vestibus, ut solent, duxeruntque me ad conspectum Majestatis DEI Trini & Unius, ubi flexis genibus adoravi Divinam Majestatem; Angeli autem me jusserunt statim osculari pedem calicis, & labia cuppæ, DEUS autem benedixit calicem magna cum gravitate & autoritate, dicendo certa verba, quæ ego non intellexi: & postquam accepisset Divina Majestas Spongiam, imposuissetque in calicem, & imbuisset liquore, qui erat in illo instar sanguinis, expressit ipsum supra meum caput, ita ut tota fuerim perfusa illo sanctissimo liquore, qui erat sanguis JESU Christi Domini Nostri. Neque hinc sistens Dominus, accipit calicem, ac dixit: Perfundenda es quam abundantissimè, & evacuavit illum totum, perfuditque non tantum caput, sed & corpus. Completo hoc mysterio Divina Majestas ascendit ad cælum, remanente sibi JESU Christo Domino nostro, qui me induxit in cœlestem Jerosolymam, ad conspectum Beatissimæ Trinitatis. Mirabatur

tur vehementer illi beati spiritus, ut, quando me viderunt, dicerent: *Quæ est ista, cui Dominus exhibet tantam gratiam?* Dum venissem ad conspectum Divinæ Majestatis, procidi ad sanctissimos ipsius pedes, & indormivi somno spirituali ac Divino, ubi cognovi majora ac majora DEI magnalia, & secreta Divina, quæ nequit ulla lingua explicare. Interea venerunt mei Domini Angeli, & petierunt à DEO facultatem reducendi me ad meum angu-

lum, quia illis videbatur mea debilitas non sufficere pro tam diuturna & altissima contemplatione. Dominus autem ipsis respondit: Relinquitte illam, necdum enim est tempus. Reliquerunt me aliquamdiu, & petiverunt secundò licentiam, fuitque, ijs idem dictum. Petierunt illam & tertio, Dominus verò ipsis dixit, ut abirent ad meum angulum, suam enim voluntatem Divinam esse, ut ibi remanerem, ubi eram.

CAPVT XV.

Quomodo illi DEUS ostenderit scalam valde arduam, quâ ascendebatur ad cœlestem Gloriam, mandaveritque, ut eam conscenderet, manifestando illi bona cœlestia, & miseras Mundi.

Non sufficit nosse immensa Gloria cœlestis bona, nisi sciatur etiam via, quibus ad illam pervenitur, quæ ordinariè sunt persecutiones, tentationes, omnisque generis afflictiones, toleratæ propter virtutem, & honorem DEI. Has vias DEUS generatim declamavit Venerabili Marina duabus similitudinibus, comparando illas modò pertingenti à terra ad cœlum, valde ardua ascensuque difficili scala, etiam absque onere: aliàs verò ascensui, cum pondere, gravibusque toleratu crucibus, quamvis per scalam commodam, & locum amœnum; modo utrique simul, ut apparebit in sequentibus revelationibus. In hac ipsa etiam manifestavit miseras mundi, ut magis elucescerent bona cœlestia.

§. I.

Quâdam Vigilâ Epiphaniæ (in Januario anni 1619.) mihi dixit Dominus: Marina, veni mecum, quò te ego ducam; ac tum in momento, antequam ulla verbum respondiissem, me reperi juxta primum gradum cujusdam admirabilis scalæ, pertingentis à terra ad cœlum: cu-

jus initium erat latius, finis verò angustissimus. Habebat gradus materiæ & coloris cœlestis, eratque illius ascensus vehementer arduus ac difficilis. Subitò mihi Dominus, qui à me quàm longissimè distabat, dixit cum imperio: Marina, conscende hanc scalam, & esto bono animo. Fui modicum turbata, eò quòd mihi existimarem deesse vires naturæ pro eò ascensu, quem valde metuebam, ideòque respondi: Mi Domine, non possum ascendere absque tuo singulari auxilio, sum enim debilis ac miserabilis, & magnopere timeo. Conscende, Anima (dixit Dominus) esto bono animo, & noli timere. Hoc audito, incepi conscendere gradus illius scalæ, sed tam lentè, & cum tanta difficultate ac molestia, ut mihi videretur impossibile, sursum pervenire. Dominus autem aliquantum indè remotus, sæpius dicebat cum imperio & majestate: Age tandem Anima, quod agis, conscende, & confortare, nè timeas. Quocirca conscendebam cum magno labore, ac timoribus, quantòque magis progrediebar, tantò magis timebã. Perveni denique ad finem scalarum, ubi statim Dominus dixit, sicut antea: Anima, pulsa hanc portam. Licet autem ego illam non viderem, sed solum cœlum, putarem.

Rr 2

tarem.